

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Quomode se gererent Gallicani Episcopi in retinendis canonibus
adversùs nova rescripta. Id ostenditur ex privilegi conceßa à Paschali II.
Henrico Imperatori. Concilium Viennense damnat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Hadriani I. Gregorio & Theophylacto anno DCCLXXXVII. Hæc sunt verba sub finem capitis quarti: *Suademus ut synodalia edicta universalium sex Conciliorum, cum decretis Pontificum Romanorum, sæpius lætitentur, observentur, & juxta eorum exemplar Ecclesie status corrigatur, ne quid novi ab aliquibus introduci permittatur, ne sit schisma in Ecclesia Dei.* Eo sensu schismatis vocem usurpaverat Hincmarus de Drohone verba faciens, qui privilegio sibi contra regulas à Sergio Pontifice concessio abstinuit, *ne schisma in sanctam Ecclesiam introduceret*, id est, ne dissidium inter Episcopos Gallicanos & sedem apostolicam foreveret, rescriptum per obreptionem adversus canones elicitum urgendo. Hac significatione Ivo timebat ne schisma inter regnum & sacerdotium oriretur ob divisionem episcopatus Noviomensis. Inde etiam est quod opinionem eorum qui investitura episcopatum à laicis factas tuebantur, non quidem hæreticam, sed *schismaticam* esse dicit, utpote decretis Conciliorum Romanorum contrariam.

VII. Illustrior autem evadet tota isthæc disceptatio de retinendis antiquis canonibus, si paulò accuratius inspicimus quis esset Ecclesie Gallicanæ sensus in causa Paschalis Papæ & Henrici Imperatoris, ob contentionem investiturarum, quas Principibus ademerant Gregorius VII. & Urbanus II. pluribus Conciliorum definitionibus. Earum restitutionem, per summam vim, novo privilegio à Paschali II. extorserat Henricus Imperator. Quod privilegium Guido Archiepiscopus Viennensis & apostolicæ sedis Legatus in Concilio Viennensi à Germanicis Episcopis composito damnavit anno MCXII. ejusque Concilij confirmationem à Paschali petivit, insolenti contestatione adjecta: *Si verò, quod minimè credimus, aliam viam aggredi cæperitis, & nostra paternitatis assertiones prædictas roborare nolueritis, propitiùs sit nobis Deus, quia nos à vestra subjectione & obedientia repellitis.* Modestius se in hac questione gesserunt Gallicani Episcopi, ac præcipuè Ivo, Canonici Iuris callentissimi; qui Paschalem monendum putabat *ut factum suum retractaret.* sin abnueret, temperandum quidem ab illo judicando, sed sententiam evangelicam sequendam, quæ servanda docet illa quæ dicerent Scribæ & Pharisei, qui super cathedram Moyli sedebant, sed ab eorum operibus abstinendum. *Vult enim hac sententia*, inquit, *præcepta præsidium ad cathedram pertinentia obedienter impleri, etiam si tales sint quales erant Pharisei, non eos factiosa conspiratione à suis sedibus removeri. Si verò ea præcipiant quæ sunt contra*

doctrinam evangelicam vel apostolicam, ibi non esse eis obediendum, exemplo docemur Pauli Apostoli, qui Petro sibi prælato non rectè incedenti ad veritatem Evangelij, in faciem restitit, non tamen abjecit. Itaque ad summum, secundum mentem Ivonis, parendum non est decretis quæ ad cathedram non pertinent, id est, quæ privilegio B. Petri non nituntur, quæ non fiunt regulariter & secundum ministerium apostolicæ sedis, ut verbis Hincmari & Synodi Tricassinæ utar. Communio autem Pontificis & ejus obedientia non est repellenda, ut malè placuit Concilio Viennensi habito à Guidone, eo prætextu quod opinionem de investituris retinendis hæreticam judicaret, & contra Ivo *schismaticam* tantum censeret.

VIII. Eandem sententiam Ivo alibi sequitur, cum evocatus in Concilium à Ioanne Lugdunensi Archiepiscopo ad Paschalis factum illud discutiendum, loco indicato se sistere noluit, nec convenire ad illa Concilia in quibus non possumus, inquit, *cas personas contra quas agitur condemnare vel judicare, quia nec nostro nec ullius hominis probantur subiacere iudicio.* Quibus verbis egregie confirmat, quod supra ostendi, constantem fuisse Gallicanæ Ecclesie sententiam, Papæ personam nullius iudicio subijci, nisi à fide manifestissime aberraret. Hanc à Bonifacio Moguntino allatam olim exceptionem sequitur Ivo in hac epistola, his verbis: *Principales Ecclesie claves nolumus sua potestate privare, quæcunque persona vices Petri habeat, nisi manifestè ab evangelica veritate discedat.* Enimvero licet honorificentissimè de Pontificum dignitate & auctoritate senserit; tamen Ecclesiam Gallicanam commodis suis prospecturam docet synodorum provinciarum decretis; quibus juxta Augustinum quod poterit corrigit, vel quod corrigere non poterit, salvo pacis vinculo excludet, vel quod salvo pacis vinculo excludere non poterit, æquitate improbabat, firmitate supportabit. Observandum verò ex Ivonis sententia, liberum fuisse non solum universæ Ecclesie Gallicanæ, sed singulis Metropolitanis, salvâ reverentiâ Ecclesie Romanæ, novum illud decretum pro investituris, superioribus aliquot Conciliis Romanis contrarium rejicere. *Hæc dicentes*, id est, *asserentes Pontificem non esse deponendum ob novum illud rescriptum, non tollimus*, inquit, *quin possint quique Metropolitanæ Episcopos secundum jus antiquum convocare, provincialem synodum salva reverentia Romanæ Ecclesie celebrare.* Et mox: *His catholicorum patrum terminis contenti, quæ possumus secundum decreta patrum, salvo vinculo pacis corrigere volumus: quæ autem corrigere non possumus, usque ad messem, si necesse sit,*

Emell. Chalco-

Winnamus ep. 6.
t. 39. edit. Mog.

Ivo ep. 138.

Idem ep. 139.

Guido (qui postea
Callistus II.) in
Concilio Vienn.

Chiron. Malles.
ad an. 1111. Pien-
na Concilium fuit,
ubi contra dictum
et iurisdictionem
apostolicam.

Ivo ep. 135.

Vide Baluz. & Ne-
po ad librum Ago-
stini de iure &
pne. faciens
cap. 3.

Vide suprâ lib. II.
cap. 21.